

Hãy Coi Như Là Một Trang Ký Ức

Hồi chưa xe gắn máy, em đi bộ đến trường...em thật là dễ thương: áo dài bay trong gió...

Ôi, hồi xưa, hồi đó, hoa đỏ nở chào em, những con chim cũng quen con đường em đi bộ...

Hình như em không ngó ai nhìn em mỗi ngày...Em, cô giáo thơ ngây như nữ sinh mười sáu...

Anh giữ lòng kiêu ngạo: Mình Không Yêu Người Ta! Rồi năm tháng trôi qua, anh lên rừng trấn thủ...

Em chắc không trần trở có người tương tư em!

*

Mười năm. Rồi có thêm, anh vào tù Cải Tạo, nhớ em cái màu áo, nhớ em con đường rừng...

Tùng Nghĩa có nhiều thông, nhớ tiếng thông reo gió, nhớ những cánh ruộng lúa, nhớ con sông Đa Nhim...

Dĩ nhiên là nhớ em (một cái hình ảnh đẹp!)

Anh trở về. Khép nép đi trên đất quê nhà...Thấy em...thấy xa xa...người và xe gắn máy.

Cái xe xé gió chạy. Người cỡi xe tốc bay...Ôi em vẫn thơ ngây đâu hay ai nhìn trộm!

Những gì anh ước muốn, con sông bỗng nghẹn ngào. Sóng vỗ bờ rì rào, Liễu thì thào gì đó...

Em không còn đi bộ!

Bụi bên đường của anh!

Trần Vấn Lệ